

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

Kontrola budżetowa środków UE w Afganistanie

P6_TA(2009)0023

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie kontroli budżetowej środków UE w Afganistanie (2008/2152 (INI))

(2010/C 46 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje liczne wcześniejsze rezolucje w sprawie Afganistanu, w szczególności rezolucję z dnia 8 lipca 2008 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając konferencje w Bonn w 2001 r., w Tokio w 2002 r. i w Berlinie w 2004 r., podczas których Organizacja Narodów Zjednoczonych, Unia Europejska oraz społeczność międzynarodowa zobowiązały się do przekazania Afganistanowi pomocy międzynarodowej o łącznej wartości ponad 8 000 000 000 EUR, a także uwzględniając konferencję w Londynie w 2006 r., podczas której podpisano „The Afghanistan Compact”,
- uwzględniając zatwierdzoną na początku 2008 r. przez rząd afgański krajową strategię rozwoju, która stanowi także strategię ograniczenia ubóstwa w tym kraju,
- uwzględniając konferencję paryską z dnia 12 czerwca 2008 r., podczas której państwa-ofiarodawcy obiecały pomoc dla Afganistanu o wartości ponad 21 000 000 000 USD,
- uwzględniając zobowiązania UE przyjęte podczas wspomnianej konferencji paryskiej w sprawie skuteczności pomocy dla Afganistanu, a także unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju, przyjęty w 2007 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 kwietnia 2008 r. zawierającą uwagi, które stanowią integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2006, sekcja 3 – Komisja ⁽²⁾, a w szczególności jej ust. 181-200 (działania zewnętrzne, pomoc humanitarna i rozwój),
- uwzględniając przyjęty przez Komisję w porozumieniu z Parlamentem krajowy dokument strategiczny na lata 2003-2006, w którym położono nacisk na stabilizację i ograniczenie ubóstwa,
- uwzględniając przyjęty przez Komisję w porozumieniu z Parlamentem Europejskim krajowy dokument strategiczny na lata 2007-2013 oraz Wieloletni Program Indykatorywny na lata 2007-2010, który przewiduje przekazanie Islamskiej Republice Afganistanu kwoty 610 000 000 EUR w latach 2007-2010,
- uwzględniając misję delegacji PE, która udała się do Afganistanu w dniach 26 kwietnia–1 maja 2008 r., aby zbadać warunki wdrażania pomocy wspólnotowej i międzynarodowej, a także sprawozdanie z tej misji,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽³⁾, w szczególności jego art. 53,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0337.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0133.

⁽³⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

- uwzględniając art. 285-287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dotyczące Trybunału Obrachunkowego, a także jego art. 310-325 odnoszące się do przepisów finansowych, które będą obowiązywać po zakończeniu procesu ratyfikacji traktatu lizbońskiego zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej oraz Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽¹⁾,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju, a także cele określone w deklaracji milenijnej przyjętej przez ONZ dnia 8 września 2000 r. i podpisanej przez 189 krajów,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej (A6-0488/2008),
 - A. mając na uwadze, że Afganistan znajduje się niemal nieustannie w stanie konfliktu lub wojny już od kilku dziesięcioleci oraz że oprócz handlu narkotykami i ukrytej korupcji na wszystkich szczeblach administracji rząd krajowy od dawna boryka się ze słabością struktur państwowych oraz niedostatkami możliwości, wiedzy specjalistycznej oraz chronicznym brakiem środków w sytuacji, gdy wpływy do budżetu państwa pokrywają zaledwie 30% jego łącznych wydatków,
 - B. mając na uwadze, że trudna sytuacja, w jakiej znalazł się Afganistan, wymaga szybkiej poprawy sposobu sprawowania rządów poprzez stworzenie silniejszego państwa, które byłoby w stanie zapewnić ludności bezpieczeństwo oraz poszanowanie przepisów prawa, a także stworzyć warunki niezbędne dla trwałego rozwoju kraju,
 - C. mając na uwadze, że w obecnej sytuacji ogólnego spowolnienia gospodarki szczególnie istotne jest zagwarantowanie skutecznej kontroli funduszy przeznaczanych przez UE na współpracę na rzecz rozwoju,
 - D. mając na uwadze, że w art. 25 ust. 1 lit. b) instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju określono warunki udzielania wsparcia budżetowego krajom partnerskim,
 - E. mając na uwadze, że odpowiedzialność, przejrzystość i zarządzanie ukierunkowane na realizację celów należą do głównych zasad rządzących współpracą na rzecz rozwoju zgodnie z wieloma międzynarodowymi konwencjami, w tym Deklaracją paryską w sprawie skuteczności pomocy („Deklaracja paryska”),
 - F. mając na uwadze, że w Afganistanie 90% środków publicznych pochodzi z pomocy międzynarodowej, co odzwierciedla, jak wysokie są potrzeby i uzależnienie tego kraju od pomocy,

Podział pomocy udzielonej przez Unię Europejską

1. zwraca uwagę, że Unia jest jednym z głównych źródeł pomocy na rzecz rozwoju oraz pomocy humanitarnej dla Afganistanu; przypomina, że Komisja, której przedstawicielstwo obecne jest w Kabulu od 2002 r., przekazała w latach 2002-2007 pomoc o łącznej wysokości 1 400 000 000 EUR, w tym 174 000 000 EUR w ramach pomocy humanitarnej, oraz że wypłacono już około 1 150 000 000 EUR, co oznacza, że współczynnik wypłacalności osiągnął poziom aż 81,5%;

⁽¹⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

2. zaznacza, że pomoc Unii ma postać pomocy bezpośredniej i pośredniej, przy czym w latach 2002-2007 wspólnotowa pomoc bezpośrednia, stanowiąca 70% (970 000 000 EUR) łącznej pomocy wspólnotowej, była realizowana przez służby Komisji w formie konwencji o finansowaniu zawieranych z państwem afgańskim, umów z dostawcami usług, zaopatrzenia i prac, a także konwencji o dopłatach zawieranych z organizacjami międzynarodowymi oraz europejskimi i lokalnymi organizacjami pozarządowymi, natomiast pomoc pośrednia jest w dużej mierze zarządzana przez Organizację Narodów Zjednoczonych (13% środków) oraz Bank Światowy (17% środków);

Najważniejsze dziedziny pomocy

3. przypomina, że krajowy dokument strategiczny dla Afganistanu, na lata 2003-2006 miał na celu ustanowienie warunków niezbędnych do trwałego wzrostu oraz ograniczenia ubóstwa i wskazywał następujące priorytety: reforma administracji publicznej (212 000 000 EUR); zwalczanie handlu narkotykami (95 000 000 EUR) bezpieczeństwo żywnościowe (203 000 000 EUR) infrastruktura (90 000 000 EUR); ochrona zdrowia (50 000 000 EUR); uchodźcy (38 000 000 EUR); usuwanie min (47 200 000 EUR); krajowy dokument strategiczny dla Afganistanu zawierał dwa długoterminowe cele priorytetowe na lata 2007-2013, a mianowicie trwały rozwój oraz zwalczanie ubóstwa;

4. zaznacza, że z uwagi na wspomniane dwa długoterminowe cele priorytetowe wyznaczone na lata 2007-2013 głównymi obszarami przyznawania pomocy jest sprawowanie rządów, rozwój obszarów wiejskich oraz ochrona zdrowia, natomiast inne obszary działania określone zostały w ramach ochrony socjalnej, współpracy regionalnej oraz usuwania min;

5. przypomina, że równouprawnienie płci oraz prawa kobiet uznano za kwestie zasadnicze zarówno w krajowej strategii rozwoju opracowanej przez rząd Afganistanu, jak i w krajowym dokumencie strategicznym na lata 2007-2013, który stanowi ponadto, że aspekty płci będą nieodłącznym elementem planowania w trzech wyżej wymienionych głównych obszarach przyznawania pomocy;

6. celem zwiększenia środków przeznaczonych na dwa długoterminowe cele UE w Afganistanie - trwały wzrost i zwalczanie ubóstwa - wzywa Komisję do redystrybucji środków, podczas sporządzania projektu Wieloletniego Programu Indykatoryjnego na lata 2010-2013, między trzy główne oraz trzy mniej istotne obszary, jak również na rzecz rozwoju infrastruktury i alternatywnych źródeł utrzymania przyczyniającymi się do zmniejszenia ubóstwa i ułatwiającymi przejście od gospodarki opartej na opium do innego systemu gospodarczo-społecznego; w związku z tym wzywa Komisję do zwiększenia środków przeznaczonych na ochronę zdrowia, oświatę i infrastrukturę; przypomina również o zobowiązaniu UE do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;

Bilans wykorzystania środków Unii Europejskiej

7. zaznacza, że spotkania zorganizowane w ramach misji jego wyżej wspomnianej delegacji w Afganistanie pozwoliły wskazać dwa główne źródła trudności w rozdzielaniu pomocy międzynarodowej, którymi są: niewielkie możliwości gospodarcze i administracyjne w zakresie absorpcji środków przez omawiany kraj oraz brak koordynacji działań ofiarodawców i władz afgańskich;

8. jest zdania, że brak koordynacji jest wynikiem słabości struktur rządowych oraz braku rzeczywistej strategii rządu; organy rządowe i politycy afgańscy nie mogą bowiem zostać zwolnieni z obowiązków wynikających z ogólnego zarządzania krajem, niezależnie od tego, czy mowa o braku strategicznych wytycznych, czy też o zarządzaniu przekazaną im pomocą finansową w znacznej wysokości; zwraca również uwagę, że znaczna liczba ofiarodawców oraz ich dążenie do wyeksponowania własnej roli prowadzi bardzo często do tworzenia odrębnych strategii krajowych, a w niektórych przypadkach nawet do pokrywania się zadań różnych ministerstw w rządzie krajowym; uważa, że wspomniany brak koordynacji nie tylko sprzyja korupcji, lecz również wpływa niekorzystnie na proces odbudowy kraju;

9. przypomina, że porozumienie „Afghanistan Compact” zawarte między Islamską Republiką Afganistanu i wspólnotą międzynarodową podczas konferencji w Londynie w 2006 r. stanowi wzajemnie wiążące ramy odbudowy i budowania państwowości w Afganistanie;

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

10. wyraża zaniepokojenie słabą jakością administrowania funduszami pomocowymi przez centralne organy administracyjne Afganistanu oraz brakiem przejrzystości w zarządzaniu tą pomocą; uznaje za sprawę nadrzędnej wagi aby Wieloletni Program Indykatorywny na lata 2010-2013 uwzględnił konkretne rezultaty walki z korupcją i odpowiednio dostosował wsparcie unijne;
11. uważa, że rząd afgański powinien włączyć ustanowienie państwa prawa oraz walkę z korupcją i handlem narkotykami do priorytetów swojej polityki; jest zdania, że bez odpowiedniego sprawowania rządów niemożliwe jest wdrożenie zrównoważonego postępu w Afganistanie;
12. zaznacza jednak, że pomimo wymienionych niedociągnięć strukturalnych udało się podnieść poziom życia ludności dzięki staraniom społeczności międzynarodowej i rządu afgańskiego;
13. przypomina, że misja jego delegacji przyniosła pozytywną ocenę co do trafności wyboru pomocy zapewnionej przez UE poprzez działania Komisji;
14. uważa, że od upadku reżimu talibów zauważyć można obiecujące postępy w dziedzinie ochrony zdrowia, edukacji i infrastruktury (szczególnie jeśli chodzi o drogi), znacznie zmniejszyła się śmiertelność niemowląt (z poziomu 22% w 2001 r. do 12,9% w 2006 r.), więcej Afgańczyków ma bezpośredni dostęp do podstawowej opieki zdrowotnej (65% w 2006 r. wobec 9% w 2001 r.), obserwuje się również pierwsze oznaki pozytywnych zmian w dziedzinie edukacji oraz inicjatyw służących równouprawnieniu płci;
15. przywołuje szczególnie dotkliwą dyskryminację, jakiej doświadczały kobiety w Afganistanie za panowania talibów i w późniejszym okresie, potępia wszelkie praktyki prawne, kulturowe lub religijne, które dyskryminują kobiety, wykluczając je z życia publicznego i politycznego i poddając je w ich codziennym życiu segregacji; domaga się od Komisji zwalczania takich praktyk we wszystkich działaniach podejmowanych na rzecz rozwoju w tym kraju;
16. podkreśla wagę walki z wszelkimi formami pracy dzieci oraz handlu dziećmi i przemocy wobec nich, a także wagę poprawy ochrony socjalnej małoletnich w Afganistanie; wzywa do realizowania programów mających na celu zachęcanie dzieci do uczęszczania do szkół i przewidujących opłacanie chesnego, a także programów dotyczących żywienia w szkołach;
17. zwraca uwagę na starania Komisji służące podniesieniu wartości jej działań w oczach partnerów afgańskich, lecz wyraża ubolewanie z powodu niemal całkowitego braku wsparcia Komisji ze strony państw członkowskich w staraniach o wyeksponowanie realizowanych projektów;
18. po zapoznaniu się z przepisami dotyczącymi systemu kontroli wspólnotowej pomocy bezpośredniej i pośredniej w ramach podpisanych przez UE umów o zarządzaniu wspólnotową pomocą zewnętrzną przekazywaną za pośrednictwem wielostronnych funduszy powierniczych ocenia, że Komisja dysponuje wystarczającymi środkami prawnymi, aby bronić interesów finansowych UE w Afganistanie; oczekuje, że sporządzi ona wykaz rodzajów nieprawidłowości stwierdzonych na miejscu;
19. zwraca uwagę, że Europejski Trybunał Obrachunkowy może również – na podstawie tych samych przepisów – prowadzić kontrole w odnośnych organizacjach międzynarodowych;
20. przypomina również, że zarówno agencje Organizacji Narodów Zjednoczonych, jak i Bank Światowy dysponują zaawansowanym systemem zarządzania, podobnym do systemu stosowanego przez Komisję, w ramach którego działają wyspecjalizowane organy zajmujące się zarządzaniem finansami, audytem wewnętrznym, kontrolami, audytem zewnętrznym, monitorowaniem działań oraz zwalczaniem oszustw i nieprawidłowości;

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

21. z zadowoleniem odnotowuje niedawną poprawę współpracy między ONZ, innymi organizacjami międzynarodowymi oraz instytucjami UE w zakresie monitorowania finansowania współpracy na rzecz rozwoju; wzywa do dalszego pogłębiania procesu poprawy współpracy w bliskiej przyszłości;
22. podkreśla potrzebę dokładniejszego monitorowania realizacji współpracy UE na rzecz rozwoju; apeluje do ONZ i innych organizacji międzynarodowych zarządzających funduszami UE o pełną współpracę z - Europejskim Trybunałem Obrachunkowym, Europejskim Urzędem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz jednostką ONZ ds. przeprowadzania wspólnych inspekcji;
23. wspiera wysiłki Komisji na rzecz pomocy Afganistanowi i z zadowoleniem przyjmuje jej długofalowe zobowiązanie do działań na rzecz tego kraju; uważa, że Komisja powinna ściślej współpracować z ONZ i Bankiem Światowym, między innymi poprzez współpracę między nią, Trybunałem Obrachunkowym, OLAF-em i odnośnymi agencjami ONZ, w celu zagwarantowania przejrzystego zarządzania wkładem Komisji w wielostronne fundusze powiernicze; wzywa Komisję do odpowiedniego informowania Parlamentu;
24. podkreśla potrzebę poprawy koordynacji pomocy w Afganistanie pod egidą misji wsparcia ONZ w Afganistanie i uważa, że Komisja powinna wzmocnić koordynację pomocy państw członkowskich w celu zwiększenia skuteczności i rozpoznawalności wsparcia udzielanego przez UE;

Zalecenia

W dziedzinie koordynacji oraz wyeksponowania pomocy międzynarodowej

25. uważa, że konieczne są dodatkowe działania w dziedzinie pomocy międzynarodowej, które stanowiłyby wsparcie dla wdrażania krajowej strategii rozwoju Afganistanu oraz dla stopniowego wprowadzania lepszej koordynacji oraz skuteczniejszych metod realizacji priorytetów w dziedzinie rozwoju określonych przez samych Afgańczyków; nalega na przekazanie władzom w Kabulu większej roli we wdrażaniu projektów wspierających rozwój oraz w zwalczaniu korupcji, między innymi poprzez poprawę zarządzania finansami publicznymi oraz szkolenie audytorów, szczególnie w ministerstwach sektorowych i na szczeblu lokalnym;
26. nalega, aby Komisja uporała się z niepokojącymi niedociągnięciami w koordynacji wsparcia finansowego udzielanego przez UE Afganistanowi, nie tylko między nią a państwami członkowskimi, ale także między państwami członkowskimi; wzywa Komisję do opracowania strategii angażującej ofiarodawców i władze Afganistanu w celu poprawy ich wzajemnej koordynacji i komunikacji;
27. podkreśla wielkie znaczenie koordynacji działań ofiarodawców, a w szczególności harmonizacji procedur w oparciu o systemy krajowe; nalega, aby te oraz inne środki na rzecz zwiększenia skuteczności pomocy, określone w Deklaracji paryskiej w sprawie skuteczności pomocy, były w pełni realizowane w - Afganistanie;
28. przypomina, że skuteczność pomocy stanowi kluczową zasadę unijnej polityki rozwoju; w związku z tym podkreśla znaczenie sporządzonego przez Komisję programu skuteczności pomocy i przyjmuje do wiadomości konkluzje Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zagranicznych, przyjęte w dniu 26 maja 2008 r. dotyczące skuteczności pomocy UE w Afganistanie;
29. uwzględniając zamiar przekazania środków finansowych Komisji afgańskiemu ministerstwu zdrowia na potrzeby w zakresie podstawowej opieki medycznej, podkreśla, że wszelkim zwiększonym środkom finansowania przekazanym za pośrednictwem afgańskiego rządu musi towarzyszyć budowanie potencjału oraz jasne kryteria odnośnie do oczekiwań i potrzeb, w tym szczególne wsparcie dla demokratycznych rządów na szczeblu niższym niż krajowy;

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

30. kwestionuje przekazywanie funduszy przez główną linię afgańskiego budżetu rządowego („wsparcie budżetowe”), za pomocą wielostronnych funduszy powierniczych, przy wkładzie z budżetu Wspólnoty, skoro uważa się, że Afganistan nie spełnia jeszcze w pełni wymogów UE umożliwiających bezpośredni udział w programie wsparcia budżetowego; jest zdania, że kiedy wymogi te będą spełnione, wsparcia budżetowego należy udzielać poszczególnym sektorom;

31. zwraca uwagę na art. 25 ust. 1 lit. b instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju, który wymaga aby programom wsparcia budżetowego towarzyszyło wspieranie działań krajów partnerskich na rzecz rozwijania kontroli parlamentarnej i zdolności przeprowadzania audytu oraz zwiększenia przejrzystości i publicznego dostępu do informacji; zauważa, że prace w tym zakresie należy prowadzić również, jeżeli wsparcia budżetowego udzielają inni ofiarodawcy lub wielostronne fundusze powiernicze i podkreśla istotną rolę, jaką odegrać mogą organizacje społeczeństwa obywatelskiego w monitorowaniu takiego wsparcia budżetowego;

32. podkreśla znaczenie dokonania oceny współpracy wspólnotowej w Afganistanie zgodnie z wymogiem art. 33 instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz uważa, że oceny powinny rozpoczynać się od pewnych linii podstawowych, obejmować koordynację działań ofiarodawców, a także aspekty działań związanych z wkładem i łańcucha wyników (działanie, wynik, skutek); wzywa do wykorzystania ustaleń wynikających z ocen przy formułowaniu późniejszych działań w ramach współpracy;

33. zważywszy na znaczny udział pomocy wspólnotowej w łącznej pomocy międzynarodowej uważa, że niezbędne jest zwiększenie wyrazistości działań UE, zarówno na szczeblu lokalnym, jak i wśród obywateli europejskich, a także zapewnienie UE uprzywilejowanej roli w zakresie dialogu, wyznaczania kierunków oraz pomocy w procesie decyzyjnym w kontaktach z rządem afgańskim, administracją krajową i regionalną oraz międzynarodową grupą ofiarodawców; oczekuje, że Komisja zainicjuje ogólny proces refleksji na temat przyszłego zarządzania pomocą bezpośrednią przez władze afgańskie;

34. wzywa rząd Afganistanu do zadbania, by na przyjęty niedawno narodowy plan działań na rzecz kobiet afgańskich przeznaczano wystarczające fundusze i by wdrażano go we współpracy ze społeczeństwem obywatelskim i z organizacjami kobiecymi; wzywa również Komisję do zapewnienia przejrzystości jej działań na rzecz równouprawnienia płci oraz ich koordynacji z odpowiednimi działaniami prowadzonymi w Afganistanie przez innych ofiarodawców; w związku z tym wzywa Komisję do przedłożenia sprawozdania oceniającego w jakim zakresie w planowaniu łącznej pomocy finansowej ze strony UE uwzględniano do tej pory kwestie równość płci;

Na szczeblu priorytetowych dziedzin pomocy

35. zachęca Komisję, aby we współpracy z państwami członkowskimi wzmocniła dziedziny swych działań w zakresie rozwiązywania najważniejszych problemów wpływających na życie codzienne, zdrowie, bezpieczeństwo i dostęp do usług publicznych oraz edukacji na poziomie podstawowym;

36. jest zdania, że priorytety określone w krajowym dokumencie strategicznym na lata 2007–2013 są zgodne z potrzebami społeczeństwa afgańskiego; podkreśla potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na reformę systemu wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, w tym policji, praktyk dotyczących aresztowania i sądownictwa, przy zapewnieniu poszanowania praw człowieka, a szczególnie praw kobiet i dzieci, a także na przeciwdziałanie ubóstwu, z uwzględnieniem kwestii rozwoju wiejskiego i rozwiązania dominującego problemu produkcji opium; z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący zajęcia się kwestią sprawowania rządów i wzywa do ponownego rozważenia możliwości przejściowego systemu wymiaru sprawiedliwości zgodnie z planem działania afgańskiego rządu na rzecz pokoju, sprawiedliwości i pojednania;

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

37. podkreśla potrzebę zwiększenia zakresu pomocy na rzecz rozwoju dla Afganistanu, przy jednoczesnym zapewnieniu jej większej skuteczności; ponownie potwierdza, że pomoc powinna zwiększyć lokalny potencjał i musi być rozdzielana sprawiedliwie na terenie całego kraju odpowiednio do stwierdzonych potrzeb społeczno-ekonomicznych; odnotowuje poświęcone tej samej kwestii zalecenia sformułowane podczas konferencji paryskiej i sprawozdanie agencji ACBAR; wzywa swoją Komisję Kontroli Budżetowej do przeprowadzenia oceny zakresu, w jakim środki finansowe przyznane misji EUPOL Afganistan zostały należycie i skutecznie wykorzystane;

38. zwraca uwagę na dwa szczególne wyzwania, które wymagają pilnych działań, a mianowicie rozwój rolnictwa, aby zapobiec ewentualnej klęsce humanitarnej, która mogłaby dodatkowo pogorszyć i tak już niepewną sytuację w dziedzinie bezpieczeństwa oraz opracowanie strategii politycznych i programów, stanowiących reakcję na główne problemy społeczne i zdrowotne wynikające z uzależnienia od narkotyków, skierowanych głównie do kobiet i ich rodzin;

W dziedzinie kontroli środków unijnych

39. oczekuje, że Komisja poprawi kontrolę skuteczności zarządzania pomocą finansową z Unii, a w szczególności kontrolę udziału Komisji w wielostronnych funduszach powierniczych;

40. zwraca się do Komisji o przedstawianie Parlamentowi Europejskiemu rocznego sprawozdania zawierającego ocenę skuteczności i skutków pomocy oraz w uzasadnionym stopniu potwierdzającego – w rozbiciu na poszczególne rodzaje pomocy – legalność i prawidłowość działań finansowanych i współfinansowanych, jak również zawierającego informacje na temat poziomu kontrolowanych wydatków – również w rozbiciu na poszczególne rodzaje pomocy – oraz na temat rodzajów stwierdzonych nieprawidłowości i podjętych działań zaradczych;

41. przypomina o rozporządzeniu (WE) nr 1073/1999 oraz nalega, aby wszelkie informacje na temat stwierdzonych nadużyć lub istotnych nieprawidłowości wywierających wpływ na środki unijne były w trybie pilnym przekazywane OLAF-owi;

42. nalega, aby Komisja podjęła wraz z OLAF-em inicjatywy służące zacieśnieniu kontaktów operacyjnych z Departamentem ds. Rzetelności Działań Instytucji Banku Światowego, szczególnie w związku z finansowaniem za pośrednictwem wielostronnych funduszy powierniczych oraz oczekuje skoncentrowania się zwłaszcza na zwiększeniu możliwości prowadzenia wspólnych dochodzeń lub współpracy w tym zakresie z agencjami ONZ;

43. wyraża skrajne zaniepokojenie zagrożeniami, na jakie narażony jest personel pracujący nad współpracą na rzecz rozwoju w Afganistanie i które potwierdza śmierć czworga takich pracowników w sierpniu 2008 r.; jest zdania, że bezpieczeństwo cywilów niosących pomoc jest zagrożone przez niejasne rozróżnienie podmiotów cywilnych i wojskowych spowodowane wykorzystywaniem wojskowych regionalnych zespołów ds. odbudowy do prowadzenia działań na rzecz rozwoju w prowincjach Afganistanu; wzywa zatem do ponownego jasnego rozdzielania personelu wojskowego i cywilnego;

44. jest zdania, że obniżenie poziomu bezpieczeństwa wiąże się z poważnymi trudnościami dla pracowników przedstawicielstwa Komisji w Kabulu oraz zwiększa koszty zarządzania wdrażaniem projektów wspieranych przez Komisję; zobowiązuje w związku z tym Komisję do zwiększenia składu wspomnianego przedstawicielstwa, tak aby dysponowało ono odpowiednią liczbą pracowników posiadających wiedzę specjalistyczną pozwalającą prowadzić wszelkie niezbędne weryfikacje, audyty i kontrole z uwzględnieniem warunków panujących w Afganistanie;

45. apeluje o odpowiednie finansowanie pokrywające koszty bezpieczeństwa w ramach projektów Komisji, aby zapewnić właściwą ochronę osób niosących pomoc i zapobiec przekazywaniu środków w ramach pełnoprawnego zarządzania bezpieczeństwem na inne cele i działania docelowe niż przewidziano w projekcie;

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

46. składa wyrazy szczególnego uznania dla wyjątkowej pracy, jaką wykonał personel przedstawicielstwa Komisji w Kabulu, oraz zwraca się o znaczne zwiększenie obecnie stosowanych środków bezpieczeństwa, a także o poprawę warunków pracy przedstawicielstwa;

W zakresie pomocy na rzecz budowania potencjału administracji afgańskiej

47. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki władz afgańskich na rzecz poprawy mechanizmów zarządzania i finansowania, co mogłoby doprowadzić do przekazania ich stronie afgańskiej, uważa jednak, że potrzebne są bardziej zdecydowane działania, by proces ten przebiegał w zrównoważony sposób; podkreśla, że instytucje afgańskie powinny kontynuować walkę z korupcją oraz wdrożyć skuteczną politykę mającą na celu poprawę warunków socjalnych i życia, edukacji oraz zdrowia ludności i że konieczne jest szczególne uwzględnienie kwestii sposobów na włączenie zepchniętych na margines grup społecznych i kobiet w procesy decyzyjne;

48. uważa za niezbędne wzmocnienie działań i programów służących poprawie systemu sprawowania rządów oraz zwiększeniu skuteczności administracji afgańskiej, a także zwalczaniu wszelkich form korupcji; dostrzega starania UE o powstrzymanie korupcji wśród urzędników afgańskich poprzez przeznaczenie części środków z odpowiedniej pozycji budżetowej na ich kształcenie i wynagrodzenia oraz wzywa Komisję do promowania szkoleń dla pracowników administracji i policji;

49. oczekuje, że w Afganistanie zorganizowane zostaną szkolenia podobne do tych, jakie OLAF i Biuro Współpracy EuropeAid zorganizowały dla urzędników afrykańskich, na temat: „Ochrona i optymalizacja wykorzystania środków publicznych – współpraca instytucji krajowych i międzynarodowych”;

50. nalega, aby społeczność międzynarodowa wyegzekwowała od rządu afgańskiego większą przejrzystość w zakresie przydzielania wpływów z podatków prowincjom, okręgom i władzom lokalnym oraz aby rząd afgański zapewnił większy udział wspomnianych instytucji we wdrażaniu polityki rozwoju kraju, wzywa rząd afgański do udzielania parlamentowi afgańskiemu rzetelnej informacji na temat wykorzystaniu pomocy międzynarodowej;

51. wzywa Komisję, państwa członkowskie i rząd afgański do zagwarantowania, że ich programy i działania, szczególnie na szczeblu prowincji, będą w pełni skoordynowane z krajową strategią rozwoju Afganistanu oraz zgodne ze zobowiązaniami podjętymi przez wszystkie strony w ramach konferencji paryskiej;

52. uznaje znaczenie regionalnych zespołów ds. odbudowy i pracę afgańskich sił bezpieczeństwa, przyznając jednocześnie, że skuteczność pomocy jest dużym wyzwaniem w kontekście wspierania rozwoju w Afganistanie za pośrednictwem instytucji cywilno-wojskowych, a także apeluje o jak największe zaangażowanie afgańskich organizacji pozarządowych i obywatelskich, afgańskiego rządu i agencji międzynarodowych;

53. ubolewa, że kontakty między podmiotami niepaństwowymi a rządem Afganistanu nie zawsze przebiegają gładko i wzywa do podjęcia wszelkich starań na rzecz poprawy stosunków; odnotowuje również potrzebę stworzenia precyzyjnej definicji nienastawionych na zys organizacji niepaństwowych szczebla krajowego, po zasięgnięciu opinii samych podmiotów niepaństwowych;

54. zachęca do podejmowania wszelkich inicjatyw służących zbliżeniu między delegacjami między-parlamentarnymi oraz Wolesi Dżirga i Meszrano Dżirga – dwiema izbami parlamentu afgańskiego – tak aby stworzyć warunki dla dobrego sprawowania rządów przez parlament;

55. przypomina o swojej inicjatywie w ramach budżetu na 2008 r. na rzecz propagowania demokracji parlamentarnej w krajach trzecich i postanawia wykorzystać odnośne zasoby w taki sposób, aby poprawić zdolność parlamentu afgańskiego do stanowienia prawa i nadzorowania organów władzy wykonawczej, a także do pełnego reprezentowania afgańskiej ludności;

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

56. podkreśla potrzebę priorytetowego potraktowania wsparcia rozwoju partii politycznych, wewnątrzpartyjnych grup tematycznych zasiadających w Zgromadzeniu Narodowym, społeczeństwa obywatelskiego oraz mediów; uważa, że na wspólnocie międzynarodowej spoczywa obowiązek sfinansowania w całości lub częściowo budżetu wyborczego, oraz udzielenia pomocy przy wdrażaniu wszystkich przepisów afgańskiego prawa wyborczego, w tym dotyczących weryfikacji kandydatów;

57. przed nadchodzącymi wyborami prezydenckimi i parlamentarnymi, które mają mieć miejsce w Afganistanie odpowiednio w 2009 i 2010 r., wzywa Komisję i rząd Afganistanu, by dalej zachęcały do działań na rzecz emancypacji politycznej kobiet i odpowiednio je finansowały, zwłaszcza w prowincjach, zważywszy, że w ostatnich wyborach do rad prowincji liczba kandydatek była niewystarczająca do obsadzenia 124 mandatów przeznaczonych dla kobiet;

58. jest zdania, że Komisja powinna zwiększyć środki przeznaczone na zwalczanie handlu środkami odurzającymi oraz zaleca, aby ofiarodawcy czynili wszelkie starania, by produkcja zastępcza pozwoliła osiągnąć wystarczające dochody, doprowadzając tym samym do wyeliminowania upraw maku;

59. przypomina o swoim zaleceniu dla Rady z dnia 25 października 2007 r. w sprawie produkcji opium dla celów medycznych w Afganistanie ⁽¹⁾, odrzucającym, w ramach kompleksowych programów na rzecz rozwoju, fumigację jako sposób likwidacji plantacji maku w Afganistanie i oferującym wsparcie w zakresie rozważenia możliwości i wykonalności naukowego projektu pilotażowego pod hasłem „mak dla celów leczniczych”;

*
* *

60. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, jak również rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Afganistanu.

Równe traktowanie mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy

P6_TA(2009)0024

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie transpozycji i stosowania dyrektywy 2002/73/WE w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (2008/2039(INI))

(2010/C 46 E/13)

Parlament Europejski,

— uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ zawarte przez Parlament, Radę i Komisję,

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 651.

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.